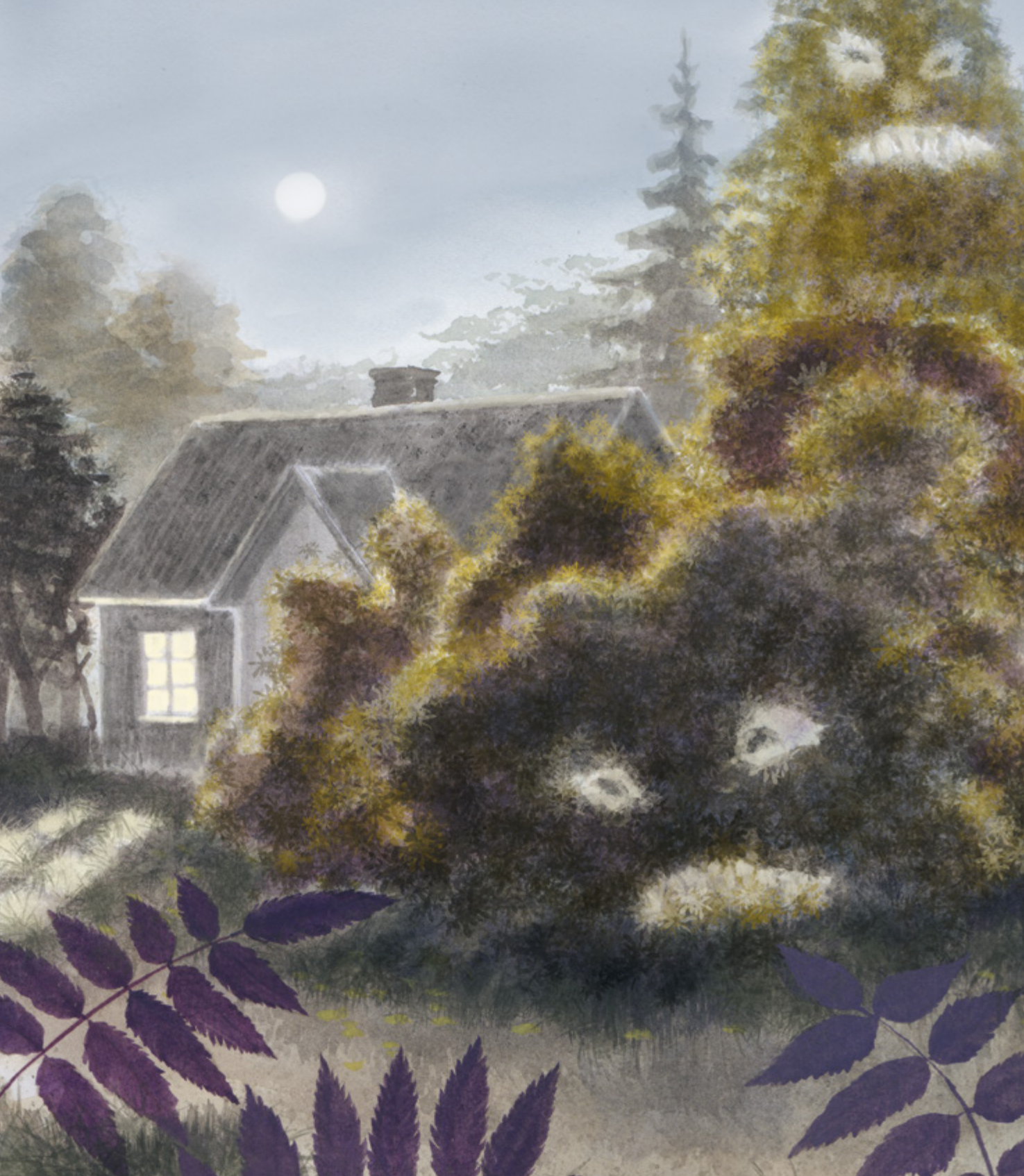

Raili Mikkanen * Sirkku Linnea

Suomen lasten kummituskirja

Minerva

Raili Mikkanen * Sirkku Linnea

Suomenlasten kummituskirja

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Taitteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Taitteen edistämiskeskus on tukenut tämän kirjan kuvitustyötä.

© Raili Mikkanen, Sirkku Linnea ja Minerva Kustannus, 2022

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Teksti: Raili Mikkanen

Kuvitus: Sirkku Linnea

Graafinen ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-444-7

Painettu EU:ssa, Livonia Print, 2022

Sisällys

Raskaita askelia Muhoksella	4
Valtolan piru Mäntyharjulla	15
Talin kartanon outo kulkija	25
Tervolan kalpea liftarityttö	34
Torisevan rukoileva neito	43
Näyttelijä palaa Seinäjoen teatteriinsa	49
Lapsiaan kaipaava äiti Tuomarinkylän kartanolla ...	57
Heinolan sairaalasta kadonnut	63
Mikkelissä baariin unohtunut	71
Postilaatikon salaisuus	76
Kummat, kummitukset, aaveet	
– oudoilla asioilla on monta nimeä.....	81

RaskaitaaskeliaMuhoksella

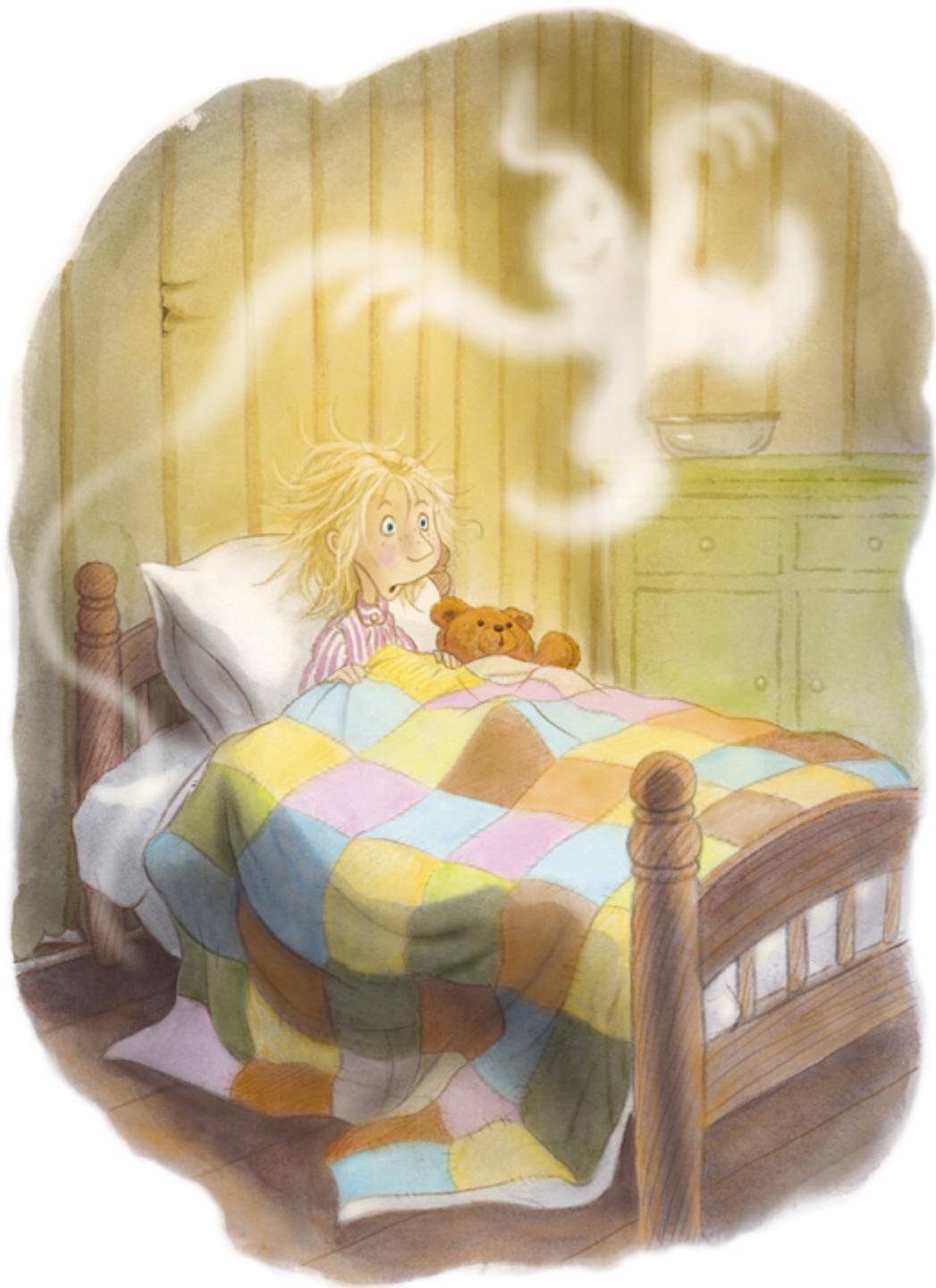
Olin kymmenvuotias, kun muutimme Muhoksella toiseen taloon. Äiti ja isä olivat iloisia siitä, että saimme vuokrattua kokonaisen omakotitalon hurjan edullisesti. Se oli ollut tyhjänä jonkin aikaa, ja syynkin joku kertoi vähän ennen muuttoamme: talossa kummitteli.

Äiti ja isä eivät hätkähtäneet tiedosta. He nauroivat keskenään, että nähdäänpä vihdoinkin kummituksia, jos ne nyt suostuvat meille näyttäytymään. Minä vähän huolestuin. Entä jos ne ovat ilkeitä? Silloin uudessa kodissa ei varmasti uskalla olla yksin pimeään aikaan. Kaiken lisäksi olimme muuttamassa taloon juuri sinä vuodenaikana, jolloin pimeä saapuu ilta illalta aikaisemmin ja viipyy aamuisin aina pitempään.

Talo oli kaunis, valkoinen ja aivan maantien varressa. Ympärillä oli vain peltoa, mutta lähin maatalo sentään nipin napin näkyi. Pimeään aikaan pihalla ei nähnyt melkein nenäänsä pidemmälle, sillä lähimmät himmeinä puiden välistä tuikkivat valot olivat sen ainoan naapuritalon valoja. Lähellä kulkeva maantie ei ollut valaistu.

Isä joutui työnsä vuoksi yöpymään aina välillä muualla, ja tietysti se tapahtui juuri sellaisena yönä pian muuttomme jälkeen: Kummitus tuli!

Olin jo nukahtanut, kun äkkiä heräsin johonkin kovaan ääneen. Vilkaisin, oliko äiti keittiössä, mutta ei, hän oli omassa sängyssään. Hän

näytti olevan valveilla, vaikka en tiennyt, oliko hänkin äsken herännyt samaan ääneen. Vain pikkusisko nukkui edelleen sikeästi.

– Äiti, mikä se oli? kuiskasin.

– Sitä minäkin ihmettelen. Jotain kolinaa, mutta eihän tässä ole edes yhtään puita seinien vieressä eikä ulkona tuule, äiti vastasi rauhallisesti.

– Jos se on se... aloitin, mutta äiti keskeytti napakasti.

– Höpö höpö. Painapas nyt pää tyynyyn ja jatketaan unia.

Yritin, vaikka sydän hakkasi kylkiluita vasten melkoista vauhtia.

En ollut vielä ehtinyt nukahtaa, kun hätkähdin istumaan. Vintiltä alas portaita laskeutuivat raskaat askelet. Ne eivät voineet olla naisen, vaan suuren miehen. Eikä isä ollut kotona! Kämperryin kiireesti peiton alle, mutta jätin siihen pienen raon, josta kurkistaa.

Äiti napsautti valot ensin yöpöydän pieneen lamppuun, nousi ylös ja sytytti kattovalon. Hän otti jo muutaman askelen kohti ovea.

– Ei, äiti, älä mene! parkaisin ja heitin peiton syrjään valmiina estämään äitiä.

Pikkusisko heräsi ja nousi unenpöpperöisenä istumaan. Äiti huiskautti minulle kättään, meni ovelle ja huusi:

– Kuka siellä?

Kuului vielä kaksi askelta, sitten ne pysähtyivät. Vastausta ei tullut.

Huomasin äidin empivän ennen kuin hän kurkisti varovasti eteiseen. Minä en uskaltanut katsoa. Sen oli pakko olla kummitus, mikä muu se olisi voinut olla? Kuulin valonappulan napsahduksen, kun äiti sytytti eteiseen valot.

– Ei täällä ketään näy! äiti huudahti helpotuneena.

Hän lukitsi huoneemme oven ja kömpi takaisin sänkyynsä. Pienen yölampun hän jätti kuitenkin päälle. Minua pelotti niin, että vapisin.

– Äiti, minä tulen sinun sänkyyn. Saanhan.

– Tule vain, äiti huokaisi.

– Minä kans! pikkusisko huusi.

– No, mahduttehan te tänne molemmat. Sitten minulla onkin voita kahden puolen leipää.

– Ei keskellä yötä syödä, tuhahdin.

– Se on sellainen vanha sanonta, äiti valisti.

Hän siirtyi keskelle sänkyä, ja me kipristyimme häntä vasten. Painauduin tiukasti äidin kylkeen, vaikka mielessä kävi, ettei kymmenvuotiaan pitäisi enää näin pelätä.

– Ja nyt nukutaan, äiti sanoi ja haukotteli.

Juuri silloin askelet kuuluivat taas. Ne tulivat nytkin portaita alas, vaikka eivät varmasti olleet menneet ylös. Äiti silitti meitä ja hyssytteli:

– Nukutaan vain.

Kai se sitten lopulta onnistui, sillä aikani pyörittyäni heräsin seuraavan kerran vasta aamulla. Kummitukselle kolmet portaiden laskeutumiset olivat riittäneet ensiesiintymiseksi.

– Ei puhuta siitä nyt sen enempää ennen kuin isä tulee, äiti ehdotti.

Niin taisi olla paras, vaikka pääni oli kysymyksiä täynnä. Onneksi isä oli tulossa sinä päivänä kotiin.

Illansuussa isä kuuli sitten äidin rauhallisen ja minun kiihkeän selostukseni tapahtumista. Pikkusisko yritti sekaan mutta ei saanut suunvuoroa.

– Tulisi nyt jo ensi yönä uudestaan, niin pääsisin selvittämään, mikä siellä portaissa kolisee, isä toivoi.

Minä en ollut ollenkaan varma toivomuksen järkevyydestä.

Illalla meidän ei tarvinnutkaan olla kovin pitkään vuoteissamme, kun raskaat askelet taas kuuluivat. Isä oli varannut ison lampun yöpöydälle ja lähti nyt sen kanssa hiljaa kohti ovea, jonka hän oli jättänyt lukitsematta. Isä aukaisi oven äkkiä ja valaisi portaat. Jotain niissä vilahti, mutta en ehtinyt nähdä sen enempää. Isoa miestä siellä ei ainakaan ollut.

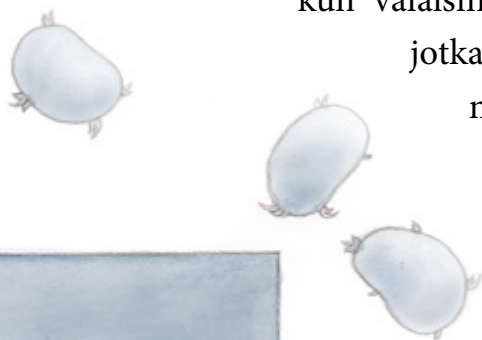
Isä sytytti sekä eteisen että vintin portaiden valot ja kapusi ylös. Minua pelotti taas. Entä jos...

Isän askelet kiersivät avovintin ja palasivat pian alas. Ja vaikka isäkin oli aika iso mies, hänen askeltensa ääni ei ollut läheskään niin kova kuin viimeöinen. Puolivälissä portaita ne pysähtyivät.

– Mitä ihmeen perunoita täällä portaita on, isä ihmetteli suureen ääneen ja ilmeisesti potkaisi perunaa.

Siinä ne olivat! Askelet! Peruna oli varmaan umpijäässä, sillä pudotessaan portaita alas sen ääni kuulosti tismalleen samanlaisilta raskailta askelilta, joita olimme säikkyneet.

– Siinähan se kummitus sitten oli. Näin jotain vilahtavan, kun valaisin portaat. Ne olivat varmasti rottia, jotka heittelevät täällä jäätyneitä perunoita ylhäältä alas. Vintillä täytyy olla jokin vanha perunasäkki, etsin sen käsiini huomenna. Ja rotat saavat tästä talosta äkkihäädön saman tien! isä uhkasi.

Joskus on hauska vähän pelätä

Kummitusjuttuja on kiva kertoilla kavereille, ja mitä kauhistuneemman reaktion kuulijoiltaan saa, sitä parempi.

Raili Mikkanen on kerännyt monipuolisen kokoelman helppolukuisia kummitustarinoita nuorten lukijoiden ihokarvojen pörhistämiseksi.

Eri puolilta Suomea kootut tarinat kertovat kummituksista, oudoista kulkijoista, salaperäisistä katoamisista, mystisistä viesteistä ja muista kummista asioista, joille ei tunnu löytyvän selitystä.

Jännittävää lukunautintoa lisää Sirkku Linnean hieno kuvitus.

Raili Mikkanen on Heinolassa asuva kirjailija ja toimittaja, joka on kirjoittanut yli 60 teosta. Aino Kallaksesta kertovasta kirjastaan hän sai Finlandia Junior -palkinnon 2002. Hän on saanut myös Suomen Tietokirjailijat ry:n Tietopöllö-palkinnon ja arvostetun Anni Swan -palkinnon sekä Suomen Kirjailijaliiton Tirlittan-palkinnon.

Sirkku Linnea on Keski-Suomessa asuva kuvittaja. Hän on tehnyt kuvituksia useisiin lastenkirjoihin, mm. *Tonttu Toljanteri* -kirjoihin. Sirkku Linnea on myös koonnut ja kuvittanut *Olipa kerran... Rakastetuimmat satuklassikot* -kirjan.

Raili Mikkanen ja Sirkku Linnea ovat aiemmin tehneet yhdessä teokset *Suomen lasten majakkakirja* sekä *Suomen lasten saariseikkailu*.

ISBN 978-952-375-444-7

9 789523 754447

L85

Ikäsuositus 5+

Kansi: Sirkku Linnea ja Taittopalvelu Yliveto Oy
www.minervakustannus.fi

minerva